

ANDREEA FURTUNĂ

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

În copilărie, am locuit în bloc cu o familie care își abuza copiii (știu acum pentru că sunt mare și citită). Atunci eram cu toții oboseți de certuri, bătăi, de faptul că unul din copii era obligat să cerșească prin bloc, că nu a fost încurajat să termine școala și mai târziu s-a trecut la chestiuni mai grave de exploatare. Când a fost să mă decid, am citit undeva despre această meserie de asistent social, am căutat și m-am pregătit pentru admitere la facultate. Lucrarea de licență a fost pe abuzul asupra copilului, prin urmare...m-a urmarit.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

În clasa a 12-a. Când trebuia să mă decid în ce direcție și, cum spuneam mai devreme, am avut și confirmarea că există o meserie care ar putea ajuta copiii ca vecina mea.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Percepția s-a schimbat în timp. Sincer. Atunci când am terminat facultatea, meseria era mai puțin cunoscută. Sau mai puțin promovată. Între timp, am devenit o comunitate. Meseria este recunoscută și cerută. Îmi place acest lucru. Asistentul social este în viziunea mea umbrela celorlalte – psiholog, pedagog și tot ce mai este inclus în domeniu. Poate sunt prea mandră. Dar așa mă simt. Noi avem cheile intervenției, noi mobilizăm lumea.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Lucrez mult în domeniul umanitar, în afara de serviciul social pe care îl coordonez. Poveștile sunt....multe și cutremurătoare, mai ales pe măsura ce îmbătrânim și vedem că unele lucruri rămân neschimbate. Înainte de pandemie organizam tabere de abilități de viață pentru copiii asistați în centrele noastre de zi. Și în 2019 am fost la Cluj cu 70 de copii de la Craiova, Lupeni și Botoșani. Printre copiii de la Lupeni era o fetiță de o seamă cu fetița mea, la vremea respectivă clasa pregătitoare, de o frumusețe extraordinară. Zâmbea mereu, foarte cuminte...dar nu vorbea. Nu pentru că ar avea vreo dizabilitate ci pentru că trăia într-o familie complicată și trecuse prin multe traume. Colegii mei de la centru au descoperit, au dus copilul la terapie și se chinuiau să o aducă pe o linie. Toți am îndrăgit-o acolo. Iar...la plecare, când toți copiii se suiău în autocar, a apărut și copilul acesta....cu adidașii și prosopul în mână....pierdută....nu o ajutase nimeni să își facă bagajul și plângea că nu vrea să plece acasă. Instantaneu mi s-au umplut ochii de lacrimi. Și acum o văd în parcare, cu prosopul atârând și tristă că pleacă.

Merge la centru în continuare. Și la terapie. Ne străduim să fie în siguranță. Mi-a ramas în suflet.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Într-o zi când eram studentă, ne-am întâlnit cu un domn în vârstă vis – a - vis de facultate. Eram cu o prietenă și colegă. Și domnul acela ne-a întrebat unde suntem studente, i-am zis...și ne-a răspuns: "aaa.....asistența socială...voi sunteți cei care treceți bătrânii strada și atunci când nu vor!". Am răs, râd și acum. Asistența socială este vocație. Dar nu numai atât. Mă lupt cu colegii mei care se supără pe mine când nu acționez impulsiv. "Sindromul salvatorului" îi spun eu. Asistentul social profesionist nu acționează numai din instinct. Asistentul social profesionist acționează conform unor principii studiate, conform legii, în interesul beneficiarului.....aceste lucruri nu le înveți numai prin instinct și vocație. Ci și studiind.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Eforturi profesionale pentru a reda comunității pe acei oameni care s-au pierdut sau au fost uitați sau dați la o parte.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Sincer, îmi place Alex Dima. Pentru spiritul de luptător. Am avut ocazia să îl cunosc și în afara sferei profesionale, înainte de a deveni cunoscut așa cum este acum. Repet, e un luptător și e incisiv.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Aș vrea să mă implice, să mă întrebe, să țină cont de opinia mea, să mă lase să îi spun ce anume pot și ce nu, să revină și să îmi comunice ce anume a putut rezolva și ce nu. Cu alte cuvinte, să mă facă să mă simt responsabil și stăpîn pe situația mea, chiar dacă par că nu e așa.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

De la seniorii cu care lucrez, învăț în fiecare zi să mă bucur de viață, de ce am, să fiu responsabilă și veselă și să profit de fiecare moment al vieții, indiferent de cum arată ziua respectivă.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații careia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

Este foarte greu să schimbi mentalități. Greu. Aici simt că dau mereu cu capul în zid. Mentalitatea omului sărac care nu vrea să iasă din saracie, mentalitatea omului care nu își trimite copiii la școală pentru că "te poți descurca și altfel", mentalitatea furnizorilor de servicii care consideră anumiți beneficiari "o gaură neagră în care investești degeaba", mentalitatea implementatorilor de proiecte care țin numai la indicatori, nu neapărat la impact și schimbare și așa mai departe.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Îmi doresc o practică unitară la nivel național. Îmi doresc să avem prevederi legale și standarde elaborate de jos în sus, nu de la birou. Îmi doresc să ajungem la un stadiu în care respectând standardele să vedem și beneficiarul cu nevoile lui și asistentul social din teren cu limitările lui. Uneori avem impresia că există două tabere. Iar în goana după hârtii, uităm de fapt care e scopul meseriei noastre – beneficiarul.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Asistența socială nu este o meserie pe care o alegi pentru că ai fi dorit altceva și te mulțumești cu mai puțin. Este o meserie care necesită un angajament de umanitate și profesionalism. Dacă nu suntem pregătiți să facem acest angajament, nu are rost să o practicăm. Țara în care noi trăim și greutățile prin care trec oamenii necesită "puțină flacără". Nu poți fi călduț în asistența socială din România. Trebuie să lupți sau ....să alegi altceva.

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

Dacă ți se închide ușa, intri pe geam.